

Οι Γερμανοί κατακτητές μπήκαν στη Σεβαστούπολη στις 4 Ιουλίου 1942, έχοντας χάσει περίπου ένα χρόνο και χιλιάδες στρατιώτες, στην προσπάθειά τους να την κυριεύσουν. Στα βουνά της Κριμαίας ποτέ δεν πάτησαν. Εκεί, η σοβιετική αντίσταση διατηρούσε μια περίπου ελεύθερη κρατική οντότητα. Για να μπορέσει να διοικήσει την περιοχή, ο Ναζί γενικός κομισάριος (*Generalkommissar*) [Αλφρεντ Έντουαρντ Φράουενφελντ](#) βρήκε πρόθυμους συνεργάτες τους εκεί Τατάρους, από αιώνες βαθιά αντιρώσους. Όπως, βορειότερα, και οι Πολωνοί, οι Τάταροι είχαν νιώσει την ρωσική μπότα και επί τσαρικής και επί δημοκρατικής αλλά και επί κομμουνιστικής Ρωσίας και έγιναν βολικά όργανα των ναζί. Μόνο που, το 1944, ο κόκκινος στρατός σάρωσε τους Γερμανούς στην Κριμαία. Η Σεβαστούπολη ονομάστηκε «Ηρωίδα Πόλη», ενώ ήταν ήδη «Πόλη της Ρωσικής Δόξας». Ο Στάλιν αποφάσισε την τύχη των Τατάρων που αποτελούσαν το 25% του πληθυσμού: Στις 18 Μαΐου 1944, εξορίστηκαν, σχεδόν στο σύνολό τους, στα βάθη της Ασίας, όπως (για τους ίδιους λόγους) έγινε και με τους Λετονούς. Ο Λεονίντ Μπρέζνιεφ (το 1967) επέτρεψε σε όσους επιζούσαν να επιστρέψουν.

Σε αυτό το γεγονός εστιάζει το τραγούδι της Ουκρανής νικήτριας στον διαγωνισμό της Γιουροβίζιον: Είναι το άκρον άωτον της εμπορικής εκμετάλλευσης της τρέχουσας πολιτικής συγκυρίας. Ακόμα και αν το τραγουδούσαν οι Argo (το πρόβλημά τους δεν ήταν το χάλι της παρουσίας τους αλλά το γεγονός ότι εκπροσωπούσαν την Ελλάδα και όχι την Ουκρανία), πρώτο θα το έβγαζαν «οι επιτροπές».

Τα «πιόνια των Αμερικανών» και οι «υποτακτικοί της Γερμανίας», έτσι κι αλλιώς, Ουκρανία θα ψηφίζαν, καθ' όσον «το τραγούδι δεν έχει πολιτικές αιχμές αλλά ιστορία διηγείται». Και η «αντιαμερικανική και αντιγερμανική αντίσταση», έτσι κι αλλιώς, Ρωσία θα ψηφίσει. Με τους οπαδούς του λευκού να στέλνουν την μπάλα στην εξέδρα και να ψηφίζουν Αυστραλία. Με την ελληνική πλευρά στη μέση: Πώς να ψηφίσεις Ουκρανία, όταν την Τρίτη, 17 του μήνα, παρουσία του πρωθυπουργού εγκαινιάζεται ο TAP;

Το γούστο είναι ότι το ρωσικό τραγούδι και η εκτέλεσή του ήταν ό,τι πιο αμερικανικής κουλτούρας ακούστηκε στη Γιουροβίζιον και γι' αυτό το επέλεξε το «απολίτικο κοινό» που δεν ξέρει να βάζει πάνω απ' όλα το πατριωτικό συμφέρον.

(protagon.gr, 15.5.2016)